

tioner og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

Stk. 8. Der kan ikke ske overførsel af midler fra et kapitalcenter til et andet eller til instituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.

§ 3 d. Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, jf. § 2 i, stk. 2, og modparter på de finansielle instrumenter, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede obligationer og finansielle modparter, jf. § 3 a. Tilsvarende gælder dækning af gæld, som instituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 j.

Stk. 2. Reglerne i §§ 3 b, 3 c og 3 e finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer« samt finansielle instrumenter knyttet hertil.

§ 3 e. Provenu fra lån, som instituttet har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 j, stk. 1, der ikke indgår i et kapitalcenter, skal i tilfælde af instituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det kapitalcenter, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.«

5. § 5, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. samt regler fastsat i medfør af disse love, der med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse på instituttet.«

6. I § 5 indsættes som stk. 3 og 4:

»*Stk. 3.* Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

1) på hvilke betingelser obligationer kan opnå og bevare betegnelsen særligt dækkede obligationer,

- 2) løbetider og lånegrænser for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer,
- 3) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,
- 4) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktiverens værdi i forhold til de særligt dækkede obligationer, og
- 5) begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

7. § 14, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af § 1, stk. 2, § 2 d, stk. 1, § 2 e, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 2 h, stk. 1, 2 og 4, og § 3, 2. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 2 i, stk. 1, 1. pkt.«

8. I § 14, stk. 2, indsættes efter »straf af bøde«: »eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.«.

§ 4

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 55 af 31. januar 2006, som ændret ved § 13 i lov nr. 108 af 7. februar 2007 og § 6 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. § 93, stk. 1, affattes således:

»§ 93. En investeringsforening eller en afdeling må højst investere sin formue i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme concern inden for følgende grænser:

- 1) 5 pct. af foreningens eller afdelingens formue. Dog kan denne grænse forhøjes til 10 pct. af foreningens eller afdelingens formue, hvis den samlede værdi af investeringer, der overstiger 5 pct., ikke overstiger 40 pct. af foreningens eller afdelingens formue.
- 2) 25 pct. af foreningens eller afdelingens formue i obligationer udstedt af KommuneKredit, danske realkreditinstitutter og lignende kreditinstitutter godkendt af et land, der er medlem af Den Europæiske Union, eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale